

Het gele bloed van de familie Zwager

door Ben Hameeteman. donderdag 03 februari 2011

OOSTERLAND - Hij heeft geluk. Mister Duiveland Kees Zwager zag onder een gunstig gesternte het levenslicht: 1949. Dit rechtvaardigt namelijk nog net een vervroegde uittreding.

Een jaar later geboren en de gas- en watermonteur had momenteel nog elke ochtend met de broodtrommel in de weer ontmoeten. Delta doet het na 36 jaar voortaan echter zonder de eminente 'gele kraai'.

Door het vervroegde pensioen heeft Kees Zwager (61) alle tijd van de wereld. Om niet in een gat te vallen is hij aan het klussen geslagen. In de Oosterlandse woning is de afgelopen weken ondermeer een spiksplinternieuwe keuken verzezen.

„Laten we daar maar gaan zitten. Er hangt hier nog geen lamp zoals je ziet, ik ben nog niet helemaal klaar. Kijk in die stoel zit je precies in het licht.”

De beide zonen Ronald (27) en Marcel (24) zijn al eerder in het comfortabele bankstel neergestreken.

Hun moeder Lia (55) zoekt een strategisch plekje voor de openhaard. Startklaar om fotoboeken te pakken, koffie te zetten, limonade in te schenken, de deurbel te beantwoorden en meer van dat soort dingen. Alsof ze van tevoren wist wat er komen zou. Want 'wanneer was het ook alweer Lia toen we kampioen werden en promoveerde naar de eerste klasse?' „Oh ja, ik weet het weer. Het was in 1980 tegen DFS. Ik moest de andere dag examen doen, dat is waar ook. Een pijn in mijn kop dat ik had,” lacht Kees.

Dertig jaar later klopt er nog immer geel bloed door de aderen van Zwager senior. „Er wordt regelmatig voor hem gebeld, maar als ik zeg dat hij er niet is, weten ze al waar ze Kees wel kunnen vinden. Op de club,” zegt vrouwlief.

Kees Zwager is al 52 jaar lid van Duiveland en nog bijna dagelijks te vinden op het

Oostersportpark. Niet meer als voetballer natuurlijk. De watervlugge linksbuiten van weleer speelde 775 wedstrijden voor de geel-zwarte club en hing in 1992 zijn kicks definitief aan de wilgen. Ondertussen waren de twee zonen al helemaal into voetbal. Ronald Zwager begon op zijn vierde en schopte het op zijn tiende jaar zelfs tot een opleiding bij de betaalde voetbalorganisatie RBC.

„In die tijd ging ik naar school, eten, met het busje naar Roosendaal, voetballen en slapen,” herinnert Ronald zijn jonge jaren. „Ik kwam nooit op het dorp. Maar het was wel wat ik graag deed.” Het Brabantse avontuur duurde vervolgens acht jaar. Broer Marcel luistert vol ontzag naar de verhalen van de oudere Ronald. „Natuurlijk vind ik het jammer nooit zo'n kans gekregen te hebben. Je vraagt je wel eens af, hoever je had kunnen komen. Maar balen doe ik er niet van hoor. Ik ben heel veel bij Ronald wezen kijken en heb daar enorm van genoten,” antwoordt rechtspoot Marcel, daar waar zijn broer en vader puur links zijn. Hij geniet vooral met volle teugen van de tegenwoordige tijd, waarin de beide broers het huidige eerste elftal mede naar grote hoogtes stuwten.

Af en toe bekruipt Ronald Zwager wel eens een onbehaaglijk gevoel over zijn beslissing. „Het was mijn eigen keuze om te stoppen bij RBC. Maar soms denk je wel eens 'heb ik mijn toekomst niet vergooid toen'. Hoe was het gelopen als ik naar een andere club was gegaan?”

Senior ziet de interne strijd bij de oudste stamhouder. „Het was ook wel erg zwaar hoor in die tijd voor Ronald. Hij studeerde in Tilburg en moest telkens heen en weer reizen naar Roosendaal. Hij had geeneens tijd om te eten. We hebben nog geprobeerd om hem bij Willem 2 te laten trainen. Maar dat vonden ze bij RBC niet goed.”

Het voetballen is voor Ronald Zwager inmiddels tot een aangenaam tijdverdrijf geworden. Hij is als financieel adviseur werkzaam voor de ABN Amro op Schouwen-Duiveland. Is vorig jaar getrouwd en verwacht in juli het eerste kindje. Marcel woont nog thuis („Ik mag niet weg.”) en is werkzaam in de ICT. Ook hij accepteert het voetbal intussen als hobby. Daarnaast krijgt ook het bloed van beide broers langzaam de kleur van dat van hun vader. Ze zitten ondermeer allebei in de sponsorcommissie en pakken steeds meer clubactiviteiten op. Om over moeder Lia maar niet te zwijgen. Zij staat al jaren achter de bar en vervult vele hand- en spandiensten. „Ik doe het graag. Anders zit ik toch ook maar alleen thuis.”